
Start s následky

„Jako další startuje číslo 73, Julie Wiegandová na Dark Danovi.“

Julie se zhluboka nadechla a vykročila s Dannym z řady ostatních jezdců na koních. Na start v této reiningové soutěži, drezurní zkoušce westernových koní, čekalo ještě osm dvojic.

Danny, tmavohnědý valach jezdeckého ponyho, využil času před startem, aby si trochu zdříml. Julie doufala, že se už dostatečně probral. I ona se musela soustředit. Tato drezurní úloha se jezdila z paměti.

Nacválat do bodu A, zastavit v bodě B. Julie koně polechtala ostruhami. Rychlá reakce na lehké pomůcky nepatřila k Dannyho silným stránkám. Teď ale začal poslušně a v klidném tempu vycválovat kruh na pravou ruku a mířil k bodu B. Zastavení bylo bohužel mírně nejisté. Julie měla zlost. Kdyby přenesla váhu hlouběji do sedla, určitě by se to nestalo! Dřív než přistoupila k další fázi úlohy, kterou byly tři kroky zpět, bezradně se podívala směrem ke Stefánii. Dannyho majitelka stála v hloučku diváků mezi dívčinou matkou a kamarádkou Katy na kraji arény. Povzbudivě na Julii kývla.

Couvání se povedlo skvěle. Danny se pohyboval rovně a plynule. Snad se mu povede i cval na levou ruku, který nemá rád! Julie však tento cvik trénovala dostatečně dlouho. Dávala povely jasně a zřetelně a kůň dokonale poslouchal. Ještě jedno zastavení. Tentokrát Danny zůstal stát přesně na značce. Stefanie se na Julii usmála.

Mezi diváky nastal jakýsi rozruch. Julie uviděla, jak na místo vedle maminky vklouzl tatínek. Tak přece to stihl! Musím mu předvést, co umím! Julie se soustředila a dala po-

vel k rollbacku. Danny udělal perfektní obrat o 180 stupňů. Dívka ho s úlevou poplácala po krku. Měla důvod k radosti, protože několik diváků zatleskalo. Moc jich sice nepřišlo, ale na podobných malých westernových soutěžích se toho beztak mnoho nedělo. Publikum tvořili téměř výhradně rodiče a přátelé soutěžících. Julie sklouzla z Dannyho hřbetu a sundala si kovbojský klobouk. Jako při každé westernové soutěži to na závodišti vypadalo, jako kdyby člověk zabloudil do míst, kde se natáčí nějaký film z Divokého západu. Všude postávali lidé v džínách a kovbojských botách. Julie se však o své okolí nijak zvlášť nezajímala. Mnohem důležitější pro ni bylo sledovat vystoupení soupeřů. Mezitím už k ní přišla Stefanie, Katy a rodiče.

„Zaváleli jste!“ řekla Stefanie a pohladila Dannyho po hlavě. „Určitě se umístíte mezi prvními.“

„Ano, byla jsi fantastická!“ prohlásil Juliin otec a na uvítanou dceru objal. „Mrzí mě, že jsem to nestihl dřív, Julie, ale byl jsem s klientem a...“

„S klientem? Dneska, v neděli?“ podivila se Juliina matka. Dívčini rodiče se před třemi roky rozvedli, ale zarputilá pracovitost bývalého manžela nepřestala jít paní Wiegandové na nervy ani po těch letech.

„Ano. Vyhráli jsme proces a on si na to se mnou chtěl připít šampaňským. Ale na Juliinu jízdu jsem přišel akorát. Zajela jsi opravdu skvěle!“

Julie měla co dělat, aby stihla sledovat vystoupení ostatních jezdců a zároveň Dannymu bránit v jeho snaze otírat si jí hlavu o džíny. Poníkovi se to ani trochu nezamlouvalo a okamžitě se začal rozhlížet po nové oběti. Dřív než ho Julie stačila zarazit, poznamenal slinami elegantní oblek jejího otce.

„Dávej přece pozor, Julie! Ten tvůj kůň slintá!“ zvolal pan Wiegand zděšeně. Při pohledu na jeho znechucený výraz se všichni rozesmáli.

Julie se otočila, aby mohla opět sledovat dění na závodisti. Skutečně se zdálo, že její jízda nebyla v porovnání s ostatními špatná. Většina jezdců se dopustila mnohem více chyb. Zato téměř všichni seděli na koních, kteří byli pro westernové ježdění vhodnější než Danny. Většina měla quartera, amerického honáckého koně, jeden mladík jel na pěkné apaloose.

Právě když se Julie chystala sdělit svůj poznatek Katy, ozvalo se z amplionu: „Nástup k dekorování vítězů: číslo 18, 5, 68, 73, 3 a 10!“

„Jsi mezi nimi, Julie!“ vykřikla Katy nadšeně a začala Dannymu vzrušeně urovnávat dlouhou hřívu. Protože neměla po ruce vhodný kartáč, projela hedvábné žíně vlastním hřebenem.

„Dej to sem, taky bych se ráda učesala!“ řekla Julie, vzala jí hřeben z ruky a pročísla si hnědý ohon.

„Julie nemůže být horší než čtvrtá,“ naklonila se Katy ke Stefánii, když Julie spolu s ostatními soutěžícími nastupovala před rozhodčí. „Dva z koní jednou nesprávně nacválali!“

„Julie musí být první!“ prohlásil pan Wiegand. Ještě nikdy svou dceru na koni neviděl a byl nadšený, jak jí to v Dannyho sedle sluší.

„První bude to děvče na strakáči,“ prohlásila Stefanie. „Ten kůň celou úlohu zvládl naprosto bezchybně.“

Dívka na strakáči skutečně vyhrála, zatímco Julie byla vyhlášena až jako pátá. Katy obrátila oči v sloup, protože její kamarádka se umístila až za koněm, který nesprávně nacválal. Julie přesto zářila a všichni tleskali, až je dlaně brněly.

„Není to fantastické? Moje první westernová soutěž a hned stužka!“ rozplývala se Julie a nadšeně hladila a poplácávala Dannyho. Katy si s obdivem prohlížela krásnou růžovou rozetu se stuhou.

„Ale správně jsi měla být první!“ ozval se dívčin otec. „Nebo aspoň druhá.“

„Správně měla být třetí,“ řekla Stefanie. „Ale že se u tohoto rozhodčího vůbec umístila, je samo o sobě úspěch.“

„Jak to?“ zeptal se pan Wiegand pobouřeně. „Má snad něco proti Julii?“

„Proti Julii ne, spíš proti Dannymu. Ten člověk je známý tím, že uznává jen koně klasických westernových plemen.“

„A to váš kůň není?“ Pan Wiegand se na Dannyho podezíravě zadíval.

„Ne. Danny je směs plemen. Jeho otec byl arab, matka potomek dvou různých plemen. Ale já myslím, že se mimořádně vydařil!“ řekla Stefanie a pohladila svého koně.

„Proč jste na něm dneska nejela sama?“ zajímal se Juliin otec.

„Protože tohle je soutěž mladých jezdců. Docela malá. Klub hodlá v příštím roce uspořádat něco většího, a tak si to chtěl napřed vyzkoušet s juniory. Ale organizace klope perfektně, co říkáte?“

Julie a Katy přikývly. Závodistiště bylo přehledně uspořádané, písek na soutěžní ploše čistě uhrabaný, jednotlivé disciplíny běžely podle harmonogramu. Nechyběl tu přirozeně ani vůz s nápoji a stánek s jezdeckými potřebami.

„Pojeďu tu soutěž příští rok s Violetou.“ Violeta byla Stefaniin druhý kůň, mladá connemarská klisna. Právě měla hříbě, takže se nejezdila.

„A ti koně... myslím westernoví koně... dají se koupit?“ zeptal se pan Wiegand.

„Jasně že se dají koupit!“ vyprskla Julie. „Kde myslíš, že je všichni ti jezdci asi tak vzali?“

„Chceš tím říct, že všechny ty děti tady mají vlastní koně?“

„No, všechny nejspíš ne, ale skoro všechny. Není běžné, aby někdo závodil na vypůjčeném koni.“ Julie sundala Dannymu sedlo.

„Ty taky nemáš koně, s kterým bys mohla startovat?“ obrátil se pan Wiegand na Katy.

„Já mám klisnu hannoveráka,“ odpověděla Katy. „Pretty jezdí drezuru na normálních soutěžích.“

„Jak to tak vypadá, mají všichni vlastního koně, jen naše dcera ne!“ Fred Wiegand se pohoršeně podíval na svou bývalou manželku. „Proč jste mi o tom neřekly?“

Aneta Wiegandová si povzdechla. „Frede, jestli sis ještě neměl příležitost vyslechnout Juliiny nářky na trudný život bez koně, jsi jediný široko daleko. Pokud si vzpomínám, naše dcera už tři roky nemluví o ničem jiném než o koních.“

„Tři roky? To už vážně rajtuješ tři roky, Julie? Měl jsem za to, že to s tím poníkem není tak starého data.“ Když byl totiž nečekaně prodán pony, kterého měla jeho dcera v péči, navštívil pan Wiegand spolu s ní jednoho obchodníka s koňmi. Ale nic z toho nebylo.

„Jsou to už dva roky.“ Hlas Juliiny matky zněl teď lehce podrážděně. „Bylo to těsně předtím, než se Julii naskytlá příležitost jezdit tady u paní Heidenové. Za což jí musíme být do smrti vděční, protože se díky tomu vyřešil problém vlastního koně.“ Paní Wiegandová pokývla směrem ke Stefanii.

„Ale po třech letech ježdění by se o tom už dalo uvažovat!“ řekl pan Wiegand. „Takovou výdrž hned tak nějaké děcko nemá. A Julii nechybí talent, to jsme dneska viděli. Co myslíte, paní Heidenová, neměla by mít vlastního koně, který by měl šanci obstát v podobné soutěži?“

Julie na Stefanii upřela prosebný pohled. Ale její trenérka tak jako vždycky vyslovila jen své mínění.

„No, bez talentu Julie rozhodně není. Ale tři roky ježdění není zase tak moc. A pokud jde o výdrž, jak jste to nazval, to se teprve ukáže, až se poprvé zamiluje. Většina dívek pak dá koním vale.“

„No tak se ten kůň zase prodá,“ namítl dívčin otec.

„Jistě, pokud se na něj díváte jako na kus šatstva, který si obléknete a zase svléknete podle toho, jak se vám to hodí. Ale kůň je živý tvor, který se těžko loučí se svým domovem.“

Pan Wiegand ji však už neposlouchal. Považoval nápad pořídit Julii koně za nejlepší, co za uplynulé roky měl. Poslední dobou se o svou dceru moc nestaral. Trápily ho proto výčitky svědomí. Kdyby jí koupil koně, mohl by s ní po nedělich jezdit na soutěže a sledovat, jak sklízí vavříny.

„Westernový kůň! Kde jsou takoví koně k máni?“ zeptal se bez dlouhých úvodů.

„Například tady,“ řekla Katy pobaveně a ukázala se prodejní stánek s jezdeckými potřebami, kolem kterého právě šli. Patřil westernové stáji. *Circle Crown Ranch, Joe a Silvie Leitnerovi - quarter horses, výcvik a chov*, hlásal nápis. Pan Wiegand bez dlouhého rozvažování zamířil ke stánku. Julie napětím ani nedýchala.

„To přece nemůže myslet vážně!“ obrátila se paní Wiegandová na Stefánii.

„Jak to vypadá, tak myslí,“ odpověděla trenérka její dcery.

„Mají na prodej dva nebo tři koně, kteří by přicházeli v úvahu,“ hlásil pan Wiegand. „Co říkáš, Julie, nezajedeme se na ně příští sobotu podívat? Můžu přece pro Julii přijet mimo smluvený den, vid', Aneto?“

Odpověď paní Wiegandové přehlušil Juliin radostný výkřik.